

תלמוד בבלי, מסכת גיטין, דף נה עמוד ב- דף נז עמוד א -

אמר ר' יוחנן: מהו שנאמר: "אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה" (משלי כח, יד) -
על קמצא ובר קמצא חרבה ירושלים,
על תרנגול ותרנגולת חרב הר המלך,
על יתד של מרכבה חרבה ביתר.

"על קמצא ובר קמצא חרבה ירושלים". -

מעשה באדם שהיה אוהבו קמצא

ושונאו - בר קמצא.

עשה סעדה.

אמר לשמשו: לך והבא לי קמצא.

הלך והביא לו את בר קמצא.

בא ומצאו יושב.

אמר לו: הרי שונא אתה לי, ומה לך כאן? עמד וצא!

אמר לו: הואיל ובאתי - הניחני, ואתן לך דמי כל מה שאכל ואשתה.

אמר לו: לא. - אתן לך דמי חצי סעדתך...

- לא!

- אתן לך דמי כל סעדתך

- לא!

תפסו בידו, העמידו והוציאו.

אמר בר קמצא: הואיל וישבו חכמים ולא מחו בו - מכלל שנוח להם - אלק ואלשין עליהם לפני
המלך.

בא ואמר לו לקיסר: מרדו בך היהודים.

אמר לו: - מי יאמר?

אמר לו: שלח להם קרבן ותראה אם יקריבוהו.

הלך ושלח בידו עגל משלש.

בהליכתו הטיל בו בר קמצא מום בניב שפתיים,

ויש אומרים - בדקין שבועין, מקום שלנו הרי הוא מום ולהם אינו מום.

אמרו חכמים להקריבו, משום שלום מלכות;

אמר להם ר' זכריה בן אבקולס: יאמרו, בעלי מומים קרבים למזבח.

אמרו להרג את בר קמצא, שלא ילך ויספר למלך.

אמר להם ר' זכריה: יאמרו: מטיל מום בקדשים - יהרג.

(אמר ר' יוחנן: ענותנותו של ר' זכריה בן אבקולס החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגלתנו
מארצנו).